

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Ing. R. A.**, zast. JUDr. Milenou Kopeckou, advokátkou, se sídlem třída 1. máje 97, Liberec 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: město Česká Lípa, se sídlem nám. T. G. Masaryka 1, Česká Lípa, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 23. 1. 2013, č. j. 59 A 93/2011 – 144,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský úřad v České Lípě vydal na žádost osoby zúčastněné na řízení dne 17. 6. 2011 pod čj. MUCL/26584/2011/Či územní rozhodnutí a stavební povolení pro stavbu „*Přístavba a nástavba objektu občanské vybavenosti č. p. 219 v České Lípě a výměna kanalizačních přípojek na pozemcích p. č. 23, 78, 79 a 80 v k. ú. a obci Česká Lípa*“. Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 20. 10. 2011, č. j. OÚPSŘ 297/2011-330-rozh., zamítl odvolání žalobce a územní rozhodnutí a stavební povolení potvrdil.

Proti rozhodnutí žalovaného z 20. 10. 2011 podal žalobce žalobu. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 23. 1. 2013, č. j. 59 A 93/2011 – 144, bylo výrokem I. pro vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2011 a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Výrokem II. krajský soud rozhodl o nákladech řízení tak, že žalovaný je povinen do 15 dnů od právní moci rozsudku uhradit stěžovateli k rukám jeho právní zástupkyně náklady řízení ve výši 9.978 Kč.

Proti rozsudku krajského soudu ze dne 23. 1. 2013 podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. V kasační stížnosti uplatnil stěžovatel důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), tedy nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Stěžovatel uvedl, že nenapadá výrok I. napadeného rozsudku krajského soudu, kterým soud rozhodnutí žalovaného zrušil (jak stěžovatel navrhoval ve své žalobě), ale napadá důvody, které soud označil jako relevantní pro zrušení rozhodnutí. Podle stěžovatele totiž budou významné i pro další rozhodování správního orgánu, který je vázán právním názorem soudu. Stěžovatel uvádí, že soud uznal za důvodné jen některé námitky, které vznesl proti rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel dále napadl výrok o nákladech řízení před krajským soudem. Výrok o nákladech řízení stěžovatel napadá proto, že mu krajský soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši necelé desetiny dle tvrzení stěžovatele skutečně vynaložených nákladů.

Nesprávné posouzení právní otázky soudem spatřuje stěžovatel v tom, že soud měl správní rozhodnutí žalovaného zrušit nikoli jen pro vady řízení, ale i pro jím namítanou nezákonnost. Podle stěžovatele měl soud věcně posoudit všechny stěžovatelem v žalobě uplatněné námitky a zavázat tak žalovaného ke konkrétnímu řešení sporných otázek. Důvod pro podání kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spočívá dle názoru stěžovatele v tom, že krajský soud nesprávně zjistil skutkový stav. Krajský soud neprovedl některé stěžovatelem doložené listinné důkazy (znalecké posudky a odborná posouzení). Tím, že soud neprovedl všechny důkazy navržené stěžovatelem, nemohl si správně zjistit skutkový stav věci, což dopadá i na výsledné hodnocení celkové situace. Soud pak měl podle názoru stěžovatele rozhodnout rovněž o námitce budoucích imisí vznesené stěžovatelem ve stavebním řízení. Stěžovatel se domnívá, že soudní rozhodnutí o námitce budoucích imisí je žádoucí proto, že jen toto rozhodnutí může předejít situaci, kdy by až po provedeném stavebním řízení a po zhotovení stavby vyhověl soud občanskoprávní žalobě stěžovatele na ochranu vlastnického práva imisemi. Pokud jde o náklady řízení, uvádí stěžovatel, že všechny náklady vynaložené na pořízení důkazních listin (posudků a odborných posouzení) byly nutné proto, aby podepřel svá tvrzení o nezákonnosti správních rozhodnutí, a proto se domnívá, že mu za ně měla být přiznána náhrada v plné výši. Soud na jedné straně konstatoval porušení stěžovatelových práv, na druhé straně mu přiznal náhradu fakticky odpovídající jedné desetiné skutečně vynaložených nákladů. Stěžovatel poukazuje na zjevnou disproporci mezi výsledkem řízení a výší přiznané náhrady nákladů řízení a dovozuje, že jde o porušení s práva na spravedlivý proces.

Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Kasační stížnost není přípustná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je toliko mimořádným opravným prostředkem. Proto jsou jak důvody kasační stížnosti, tak i její rozsah vázány na nejzávažnější typy nezákonnosti. Mezi výjimky z přípustnosti kasační stížnosti patří případy uvedené v § 104 odst. 2 s. ř. s.

Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná.

K této otázce se již Nejvyšší správní soud několikrát vyslovil, např. v usnesení ze dne 3. 6. 2010, č. j. 5 Afs 98/2009 – 67, nebo v usnesení ze dne 13. 11. 2003, č. j. 2 Ads 57/2003 – 48, (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou přístupná na www.nssoud.cz). Od závěrů zde vyslovených nemá soud v této věci důvodu se odchýlit.

Jak vyplývá ze soudního spisu, domáhal se stěžovatel správní žalobou přezkumu výše citovaného rozhodnutí žalovaného a navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci napadeným rozsudkem rozhodl tak, že

pokračování

předmětné rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, tedy stěžovateli vyhověl.

V podané kasační stížnosti tak stěžovatel výslovně nebrojí proti výroku rozsudku krajského soudu, jímž bylo vyhověno jeho žalobě, tedy proti výsledku, k němuž krajský soud při posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného dospěl. Naopak, z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelovy námitky směřují pouze proti obsahu části odůvodnění, která údajně trpí nedostatky týkajícími se vymezení závazného právního názoru, resp. nesprávným právním posouzením dílčích otázek dané věci a nedostatečnými skutkovými zjištěními. Pokud tedy stěžovatel napadá takové rozhodnutí krajského soudu, ačkoliv co do výroku rozhodnutí krajský soud jeho žalobním návrhům vyhověl, když zrušil žalobou napadené rozhodnutí, brojí toliko proti odůvodnění rozhodnutí. Z uvedeného je zřejmé, že kasační stížnost směřuje pouze proti důvodům rozhodnutí soudu. V této části je kasační stížnost podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřijatelná.

Nepřijatelná je rovněž i další část kasační stížnosti, v níž je dovozována nesprávnost přiznaných nákladů řízení soudem. Ohledně přijatelnosti kasační stížnosti směřující proti výroku o nákladech řízení jsou směrodatné závěry vyjádřené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007-64, publikovaného pod č. 2116/2010 Sb. NSS, v němž se uvádí, že *[p]odle názoru rozšířeného senátu zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit překážku výroku o nákladech řízení, ale naopak umožnit jej tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně překážkou má výrok o věci samé. Ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je tudíž aplikovatelné pouze na kasační stížnosti podané výlučně proti výroku o nákladech řízení. Logicky vzato, bude-li nepřijatelná kasační stížnost do výroku o věci samé z některého z důvodů zde uvedených, pak osud této kasační stížnosti směřující proti výroku ve věci samé bude následován i tou její částí, kterou bude napaden výrok o nákladech řízení.* Z citovaného názoru jednoznačně vyplývá, že výrok o nákladech řízení je možné napadnout přijatelnou kasační stížností tehdy, pokud je zároveň napaden výrok ve věci samé a kasační stížnost proti výroku ve věci samé je přijatelná. V daném případě stěžovatel dle výslovného tvrzení nenapadl výrok ve věci samé, kterým bylo jeho žalobě vyhověno, nýbrž kasační stížnost byla podána pouze proti důvodům rozhodnutí krajského soudu ve věci samé, a kasační stížnost ve věci samé je tedy nepřijatelná. Proto je nepřijatelná i kasační stížnost v části napadající výrok krajského soudu o nákladech řízení.

Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než kasační stížnost stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 104 odst. 2 s. ř. s. a § 120 s. ř. s. odmítnout, neboť jde o návrh nepřijatelný.

Podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přijatelné (§ 53 odst. 3 a § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. března 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu